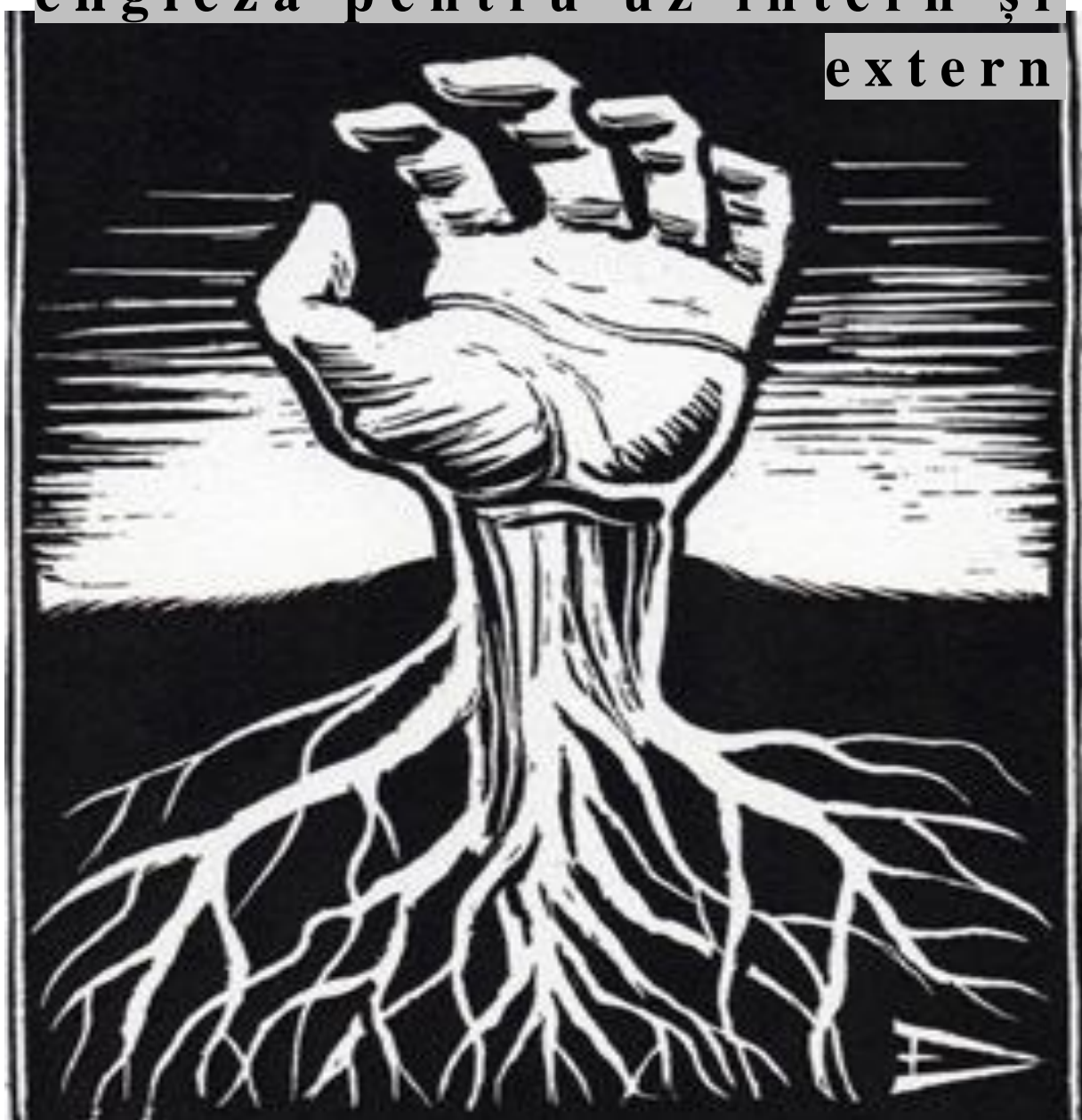

BURUIENI

compile și traduse din
engleză pentru uz intern și
extern

Aceasta este o selecție de texte traduse din engleză despre diverse teme și probleme cu care se confruntă cele și cei care se identifică politic de obicei cu termeni de genul anarhism, activism radical, feminism, anti-globalizare, primitivism și așa mai departe. Toate fanzinele din care au fost luate aceste texte se găsesc la <http://zinelibrary.info/>. Selecția textelor este pur subiectivă. Singurul criteriu a fost relevanța pe care am simțit-o în cazul fiecărui text, și rezonanța pe care aceste texte o au sau o pot avea în mediul mișcărilor radicale de stânga. Nu știu ce rezonanță vor avea ele în rândurile celor ce vorbesc română. Cât mai mare, sper. Ideea din spatele unei fanzine cu traduceri în română a fost de a comunica o serie de mesaje și de a isca niște discuții dincolo de cercul activistelor care au fost pe afară și stăpânesc engleza la perfecție. Cu toate că sunt anti-naționalist și că nu cred în ideea de limbi materne, am cunoscut multe cazuri în care bariera lingvistică s-a dovedit a fi un obstacol greu de trecut. Dacă fanzina asta va ajunge doar în mâini care îl răsfoiesc fără ezitare pe Shakespeare în original, prea bine. Dar poate că va folosi unora. Pe de altă parte, nu cred că e neapărat rău sau redundant să negociem pătrunderea în româna curentă a unor concepte precum bănci de alimente (*food banks*), decizii prin consens (*consensus decision making*), tehnici de recoltare și preparare a plantelor sălbatice (*wildcrafting*) sau manarhiști (*manarchists*). Aceste traduceri sunt doar niște propuneri; dacă lumea va considera că a păstra unele lucruri în engleză e mai bine, voi accepta.

Trecând de problema traducerii, cred că temele din eseurile traduse sunt foarte relevante pentru cele și cei care încearcă să depășească faza unui radicalism dogmatic și violent, sau care s-au săturat să aștepte revoluția; pentru cei și cele care știu că schimbarea se poate face aici și acum, și că putem construi în rândurile noastre lumea liberă și comunitatea pe care o visăm. Sunt aproape perfect de acord cu absolut fiecare frază din fiecare articol, și susțin (aproape) fiecare idee exprimată de ele. S-ar putea zice că aceasta fanzină e indirect un manifest politic personal, acestea fiind textele mele preferate. Sunt total deschis la discuții pe oricare din temele exprimate în cele ce urmează.

Un defect imediat sesizabil al selecției e totuși faptul că exprimă doar voci de dincolo de Atlantic. Alte defecte țin bineînțeles de calitatea traducerilor. De aceea, dacă cineva va fi interesat de continuarea acestui proiect, sunt deschis la orice idei de cooperare. Un ultim cuvânt despre ultimul articol. Când am prezentat articolul despre activiștii sexiști, amicul meu Lukacs mi-a sugerat să îl înlocuiesc cu o voce feminină. Așadar, i-am sugerat să traducă textul despre manarhie, ceea ce a și făcut. Multe mulțumiri pentru acest efort! În rest, răspunderea traducerilor aparține ciumăfaiului. Căruia îi puteți scrie pentru orice chestie la ciumafaiu@riseup.net

Construind o fundație pentru schimbare

Jeff Luers

În Heartcheck, 2004

Mi se învârt capul auzind atâtea oameni vorbind despre revoluție. Bătălii în stradă, foc în noapte, și toate gloriile războiului: moarte, foamete și violuri. Revoluții însângerate, comunități sfâșiate – asta e ceea ce predicați? Așa arată visul vostru?

Pentru cei care nu au nici o intenție să lupte un război e ușor să apeleze la alții să lupte. Acei care predică fături revoluția nu au nici o idee despre ce înseamnă să lupti un război care să poată fi câștigat. Au încercat oare aceștia să construiască fundația necesară de suport popular? E o idee imbecilă să ceri unei mișcări nepregătite să pună mâinile pe arme și să meargă la război. Oare cei care promovează aceste idei nebunești știu măcar cum să folosească o armă, ca să nu mai vorbesc de a deține una?

Grupuri precum ELF¹ abia sunt pe cale să atingă nivelul de susținere pe care îl merită și de care au nevoie. Și totuși, prizonierii ELF se străduiesc să mențină o bază de suporteri care să agite pentru libertatea lor. Acești oameni au comis doar distrugerii de proprietate, și cu toate acestea sunt rapid condamnați de activiști/activiste și non activiști/activiste îndeobște. În nici un fel în acest moment nu ar putea vreo mișcare de rezistență să primească susținerea publică de care ar avea nevoie să supraviețuiască, darmiteri să învingă.

E strategic imposibil pentru o armată guerilla să câștige fără a avea sprijinul a măcar o parte din populație. Doar o comunitate de simpatizanți poate susține, aproviziona și încuraja o celulă guerilla. Această baza de susținere nu există în această țară în prezent, și nici nu a existat vreo încercare plauzibilă de a o cultiva.

Bineînțeles, acesta nu este un argument pentru pacifism. Susțin pe deplin rezistența armată, neapologetic, atunci când e o parte necesară a stopării opresiunii. E un adevăr trist faptul că violența va juca un rol major în cadrul oricărei schimbări radicale. Această realitate a fost expusă de nenumărate ori de-a lungul timpului.

SUA e cea mai bogată țară din lume. Dacă vă gândiți pentru o clipă că elitele acestei țări vor ezita să folosească forța letală, să protejeze și să apere visul siropos al capitalismului împotriva dizidenților, vă înșelați amar.

Oricine s-a înrolat în armată vă poate spune – au depus un jurământ de a apăra această țară de toți inamicii - atât cei externi cât și cei domestici. Chiar dacă ei înșiși nu au poate nici o intenție de a ridica armele împotriva propriilor concetățeni, superiorii lor așteaptă evident ceva diferit. Din nefericire, au existat câteva incidente în care cetățeni neînarmați au fost uciși de trupe militare.

Adevărul întunecat al schimbării sociale e că la un moment dat va exista violență, fie că va fi deliberată sau impusă de circumstanțe. Este inevitabil în această țară. Există doar o forță cu adevărat capabilă să reziste statului. Aceasta constă în comunități unite (grupuri de oameni care locuiesc în aceeași regiune/zonă, și împărtășesc aceleași convingeri și țeluri) care coalizează și contestă în mod direct autoritatea statului capitalist.

Întemeierea și păstrarea/susținerea unei comunități e prima fază a construirii unei mișcări revoluționare eficiente. (Aceasta presupune de asemenea și mult timp, și acest timp este exact ceea ce s-ar putea să nu avem). Aceasta implică un vast efort de organizare și de atragere a altor grupuri, ceea

¹ Earth Liberation Front (<http://earth-liberation-front.org/>)

ce include: proiecte de servicii comunitare, bănci de alimente și forumuri publice care să faciliteze dialogul, crearea și implementarea alternativelor sociale la ceea ce e deja existent.

Construirea unei comunități necesită în același timp o minte deschisă. Dacă e să reușim, o sumedenie de oameni cu diverse păreri, culturi și convingeri vor trebui să stea laolaltă. Cei ce susțin abolirea muncii vor trebui să lucreze cu sindicaliștii, aceștia din urmă cu verzi, și așa mai departe. Pentru că orice schimbare reală va trebui să respecte drepturile celorlalți de a gândi, crede și trăi diferit. Aceasta e semnificația acțiunii autonome și auto-determinate.

Organizarea comunității tinde să fie punctul nostru cel mai slab. Nu sunt sigur dacă aceasta e pentru că ar trebui de fapt să fie cel mai puternic. Dacă într-adevăr credem că puterea trebuie smulsă de la guverne și corporații și redată comunităților, așa considera că forța noastră sălășluiește în comunitățile în care trăim.

Din nefericire, numerele noastre rămân mici, ceea ce e un motiv în plus să comunicăm și să atragem oameni din afara grupurilor noastre. Trebuie să trecem dincolo de propriile dogme și să stabilim conexiuni cu clasa muncitoare. Trebuie să ne orientăm spre cei săraci și dezmoșteniți și să îi încorporăm în aceeași luptă. Istoric vorbind, guvernul a învrăjbit aceste grupuri unul împotriva celuilalt, folosind muncitorii săraci pentru a sparge grevele sau pentru a reduce costurile forței de muncă, încurajând apariția nemulțumirilor și a rasismului. Această separație artificială a unor potențiali aliați, precum și folosirea clasei de mijloc pe post de tampon face ca puterea elitei capitaliste să se mențină și să sporească.

Un exemplu perfect al eșecului nostru ca mișcare radicală poate fi găsit în cea mai lungă grevă alimentară din istoria SUA. Aproape 900 de magazine alimentare din California au fost afectate de grevă, și de închiderile ulterioare, care a început în octombrie 2003 și a durat patru luni jumătate. Sindicatele muncitorilor alimentari și comerciali ['United Food and Commercial Workers'] protestau împotriva reducerilor salariilor și beneficiilor. Timp de luni de zile au susținut pichete, după care au fost concediați. Spărgători de grevă din Oregon, victime ale recesiunii din acest stat, au fost aduși spre a lucra în timp ce uriașele corporații din spatele magazinelor încercau să oprească greva.

Radicalii ar fi trebuit să sporească numerele greviștilor. Noi ar fi trebuit să îi ajutăm să reziste. Ar fi trebuit să existe acțiuni de solidaritate, boicouri. Cel puțin, am fi putut să organizăm acțiuni de strângere de fonduri pentru a-i ajuta să își hrănească familiile și pe ei/ele înșiși/inseși în timp ce protestau. Acești oameni sunt întocmai nouă, se străduiesc să se descurce, să își hrănească familiile și să își mențină un acoperiș deasupra capului. Ar fi trebuit să ne aliem cu ei. Ar fi trebuit să îi susținem în luptele lor pentru salarii și beneficii de sănătate mai bune. Ceea ce, de fapt, nu e decât o luptă pentru o viață mai bună - sună cunoscut?

Consider că dincolo de toate divergențele dintre noi, există un lucru asupra căruia putem cu toții să cădem de acord. Nimeni nu vrea bărbați cu mulți bani sau mari companii care să conducă lumea și să ne dicteze viitorul. Nimeni nu vrea să fie condus de un stat opriment și corupt.

Poate că ați auzit de Judi Bari și Darryl Cherney, doi activiști din Earth First!, care au ajutat la organizarea Redwood Summer în 1990. Judi, cu carisma ei și empatia față de lucrătorii forestieri care aveau nevoie să își întrețină familiile, a fost capabilă să coalizeze cu aceștia. Astfel s-a format o alianță între muncitorii forestieri și activiștii de mediu, care a contestat activitățile escrocului corporatist Charles Hurwitz și ale companiei lui Maxxam/Pacific Lumber Company.

În mai 1990, s-a produs o tentativă de asasinat asupra lui Judi și Darryl, când mașina lor a explodat. FBI-ul tocmai s-a întamplat să fie de față, și Judi și Darryl, deși serios răniți, au fost arestați pentru explozie. Deși acuzațiile nu au ținut, FBI-ul a declanșat o campanie de defăimare, acuzându-i

pe cei doi, și pe cei din Earth First! de terorism. (În 2003, Darryl Cherney și membrii familiei răposatei Judi Bari au câștigat un proces de 4,4 milioane de dolari împotriva FBI-ului).

În timpul revoltelor din Seattle din noiembrie 1999, muncitorii și radicalii s-au unit din nou. De data aceasta în străzi, sub agresiunile brutale ale poliției. Anarhiști înveșmântați în negru s-au luptat cu poliția împreună cu sindicaliștii, îndurând gaz lacrimogen, bastoane și gloanțe de cauciuc.

În curând s-au format noi alianțe, iar în lunile ulterioare congresului WTO, constructorii de vapoare au intrat în grevă, cerând ajutor de la radicalii din Eugene și Portland, Oregon. Activiști cu experiență în cățărări s-au oferit să revendice o macara și să atârne un stindard pentru a-i susține pe muncitorii greviști.

Această nouă coaliție dintre radicali și muncitori s-a dovedit a fi prea periculoasă pentru a fi lăsată să supraviețuiască. Poliția a răspuns cu o prezență numeroasă, pretinzând că un grup de 'anarhiști din Eugene' a anunțat existența unei bombe. Unii oficiali din sindicate au folosit acest pretext pentru a sfârși alianța încă fragilă. Încă o dată, poliția a fost în stare să exploateze divergențele, și să arunce în joc eticheta de 'teroriști'. Vechile disensiuni dintre sindicate și radicali au fost din nou trasate, și ambele grupuri au fost lăsate să lupte singure cu un sistem care le exploatează în aceeași măsură.

Autoritățile au reacționat cu o viteză și forță uimitoare împotriva oricărei unificări dintre muncitori/muncitoare și anarhiști/anarhiste. De ce? Pentru că această unificare e o combinație istorică în această țară. Aproape întotdeauna a condus la insurgență. Insurgența poate conduce la luptă de clasă, lupta de clasă poate duce la schimbare de regim, iar schimbarea de regim poate duce la autonomie. Nimic nu e mai înspăimântător pentru puterile actuale decât un front unit de dizidenți. Statul se străduie zilnic să mențină diviziunile dintre grupuri: negrii împotriva albilor, clasa de mijloc împotriva săracilor, liberalii împotriva radicalilor, și lista poate continua. Numai în acest fel poate fi menținută dominația capitalistă.

Dacă am găsi un numitor comun am putea să venim laolaltă în comunitățile noastre. Atunci când suntem uniți cu cei mulți cu care împărtășim aceleași scopuri și dorințe, putem începe să construim o fundație pentru schimbare. De la această fundație va putea spori o rețea de suport pentru acei/acele ce se implică în acte de revoltă.

E nevoie de o comunitate pentru a putea susține pe acei/acele care luptă și pedepsesc polițiștii violenți și criminali. O comunitate care să poată ascunde și proteja sabotorii de miez de noapte. O comunitate unită are îndârjirea să se opună puterii statului.

Acestea sunt lecțiile pe care ar trebui să le învățăm. Acestea sunt coalițiile pe care ar trebui să le construim. Schimbarea nu se va putea produce peste noapte. Ea începe când ne cunoaștem vecinii, și când putem nutri speranțe comune. Nici un bărbat nu se va alătura unei lupte care nu îl ajută să își hrănească copiii. Nici o femeie nu va lupta umăr la umăr cu bărbați care nu contestă patriarhia. Nici o persoană de culoare nu va susține o mișcare care nu atacă rasismul – instituționalizat sau nu; și nici nu ar trebui. Eu nu aș face-o.

Dacă într-adevăr credeți în necesitatea unei revoluții, ea trebuie să pornească de aici. Nici o revoluție care este pentru oameni nu poate învinge fără suportul oamenilor. Această susținere există; tot ce avem de făcut este să plantăm semințele, să le hrănim și să le udăm, pentru ca revoluția să crească.

Atât de mulți activiști și activiste caută gratificație imediată, considerând că un singur mare protest e răspunsul la toate dorințele noastre. Cu toate acestea, aceste proteste constituie doar unul din multiplele câmpuri de luptă. Sunt, de asemenea, și luptele pe care suntem cel mai puțin pregătiți să le câștigăm.

Dintr-un punct de vedere strict militar: atenționăm inamicul de planul nostru de atac. Permiteți dușmanilor să își pregătească apărări masive. Apoi descindem în grupuri mari, având țintele

deja pictate pe frunți. În final, dacă meetingul are totuși loc, și dacă poliția capturează sau rănește mai mulți de-ai noștri decât noi de-ai lor, nu putem revendica nimic altceva decât o înfrângere.

Aceasta fiind definiția înfrângerii, cu greu se poate spune că suntem pe cale să învingem.

Revoluția e o operațiune care pleacă de la nivel local în sus. Ea începe prin a câștiga inimile și cugetele oamenilor care trăiesc în comunitatea noastră. Acest lucru se obține prin educație, atragerea celor din afară, programe de hrană, oferire de asistență - fie că este vorba de a picta treceri de pietoni guerilla sau a ajuta pe cineva să își repare acoperișul spart. Se continuă prin construirea abilității de a-i proteja pe ai noștri de traficanții de droguri, găști criminale și poliție. Apoi escalează în sabotări și acțiuni repetate la nivel local, oprind infrastructura locală, și în cele din urmă înlocuind-o. Poate fi surprinzător de simplu și eficient.

În anii 1980, Statele Unite erau îngrijorate de extinderea comunismului în Nicaragua. În cadrul unui efort de a promova rezistența indigenă împotriva guvernului Sandinist, CIA a publicat și distribuit în toată țara 'Manualul Luptătorilor pentru Libertate'.

Scopul Manualului era să includă orice persoană în mișcarea de rezistență. Unele tactici detaliate în Manual erau: absența de la serviciu pe pretext de boală, graffiti-uri anti-guvern, punerea de bureți în toalete și scurgeri de apă, amplasarea de cuie pe drumuri și autostrăzi, și aruncarea de scule în canale.

Manualul nu a indicat proteste la scară largă drept un mijloc eficient de rezistență. În loc de aceasta, CIA s-a orientat spre acțiuni cu risc minim, pe care oricine le putea face. Scopul era de a declanșa o rezistență comunitară de neoprit, și nu doar de a se baza pe o avantgardă de insurgenți.

Acestea erau sfaturile CIA; pe de altă parte, avem pe rebeli și insurgenți înșiși/inseși. Atât Armata Republicană Irlandeză (IRA) cât și Armata de Eliberare Națională Zapatista (EZLN) au folosit infiltratori și informatori pentru a pătrunde în rândurile poliției și ale armatei. Au folosit cunoașterea obținută sau oamenii din interior pentru a crea și expozita slăbiciunile dinăuntru, fie că era vorba de a elibera camarazi detinuți, de a fura arme din arsenal sau de a aranja asasinat.

Multe pot fi învățate din studiul precedentelor istorice. Dacă vrem să învingem, trebuie să alegem când, unde și cum vom intra în luptă cu statul. Acesta este avantajul nostru, pe care trebuie să îl folosim pe cât de mult ne stă în puteri.

Schimbarea socială necesită nivele incredibile de devotament și disciplină. Nu va fi obținută prin nimic altceva decât muncă asiduă – muncă pe care o avem încă de prestat.

Iată-ne acum la cinci ani de la înfrângerea WTO în Seattle, și nu am reușit încă să trasăm o strategie de rezistență sau să concepem măcar o idee vagă a unei noi structuri sociale. Unii/unele și-au exprimat idealurile și visele. Dar unde este oare acea fundație pe care putem să construim aceste vise?

Lipsa organizării și a comunicării cu exteriorul, care merge dincolo de a vorbi propriilor adepți este îngrijorătoare. Frica de a asuma roluri de conducere a devenit un pretext pentru inactivitate. Ne credem în mod sincer atât de inapți și incompetenți încât să nu reușim să dezvoltăm organizații care lucrează cu o conducere responsabilă? Chiar dacă sunt anarhist, sunt în stare să urmez și să ascult de cineva care mi-a câștigat respectul, care a demonstrat cunoaștere într-un domeniu sau altul, și care poate conduce prin puterea exemplului. Oare noi nu posedăm aceste calități?

Bineînțeles că nu propun să punem pe cineva anume în frunte. Într-adevăr, o sumedenie de oameni ar putea să iasă înainte și să ghideze în domeniul în care excelează, fie că e vorba de stabilirea de contacte, agricultură, hrănirea oamenilor sau acțiuni directe. Ideea este că trebuie să ne împărtășim cunoștințele și abilitățile, trebuie să fim organizați la suprafață, să avem coordonare în 'subteran', și trebuie să lucrăm împreună pentru a merge înainte.

Avem nevoie să trasăm un model funcțional pentru schimbarea socială, fie că e la un nivel local, sau un model mai vast care să ghideze oamenii. Indiferent de cum alegem să facem aceasta, avem o cale foarte lungă de străbătut, și un timp foarte scurt la dispoziție. Idealurile și visele sunt fără noimă în absența mijloacelor de a le implementa.

Contestăm Convențiile Naționale ale Democraților și ale Republicanilor. Călătorim mii de kilometri pentru a ne lupta cu WTO, FMI, Banca Mondială și G8. Agităm spiritele pentru o lume eliberată de capitalism, opresiune și ură. Și cu toate acestea, în propriile noastre comunități, oameni neînarmați sunt uciși de polițiști, femeile nu pot trăi fără frică, oamenii cu mulți bani încă iau toate deciziile și încă au o forță de poliție paramilitară ce îi protejează pe ei și pe interesele lor.

Așadar, de ce atât de mulți dintre noi încă mai migrează de la un protest la altul, căutând o cauză pentru care să lupte, când bătăliile pe care trebuie să le dăm cel mai urgent sunt în propriile noastre ogrăzi? Dacă într-adevăr vreți o schimbare reală, ea începe în cartierul vostru împotriva baronilor locali și împotriva găștilor în albastru. Dacă nu putem revendica propriile noastre străzi, cum ne vom putea revendica țara? Stradă după stradă, comunitate după comunitate – aceasta e singura noastră speranță.

Uitați dușurile scurte!

De ce schimbarea personală nu este schimbare politică

Derrick Jensen

În 'Dealing with Distractions. Confronting Green Capitalism in Copenhagen and Beyond', 2009

Ar considera oare o persoană întreagă la cap că a căuta în gunoarie l-ar fi oprit pe Hitler sau că a face compost ar fi putut pune capăt sclavagismului sau ar fi putut impune ziua de muncă de opt ore sau că tăind lemne cu toporul și cărând apă ar fi scos oamenii din închisorile țariste sau că dansând în pielea goală în jurul focului ar fi putut instaura legile dreptului de vot din 1957 sau legea drepturilor civile din 1964? Și atunci de ce acum, când întreaga lume e la meza, atâția oameni se retrag în aceste 'soluții' pe deplin personale?

O parte a problemei este că suntem victimele unei campanii de zăpăcire sistematică. Cultura de consum și mentalitatea capitalistă ne-au învățat să înlocuim rezistența politică organizată cu acte de consum personal. Filmul documentar 'Un Adevăr Inconvenient' a ajutat la atragerea atenției asupra încălzirii globale. Dar ați observat oare că toate soluțiile prezentate acolo au câte ceva de-a face cu consumul personal – schimbarea becurilor, umflarea anvelopelor, reducerea timpului de șofat – și nimic de-a face cu luarea puterii de la corporații sau cu oprirea economiei de producție în masă care distruge planeta? Chiar dacă fiecare persoană din SUA ar face tot ceea ce sugerează filmul, emisiile de carbon ale SUA ar scădea doar cu 22%. Consensul științific este că aceste emisii trebuie reduse cu cel puțin 75% la nivel global.

Sau haideți să vorbim despre apă. Auzim atât de des că planeta riscă să rămână fără apă. Oamenii mor din cauza lipsei apei. Râurile sunt secate din cauza lipsei apei. Din aceasta cauză trebuie să facem dușuri mai scurte. Vedeți lipsa legăturii? Pentru că fac duș, sunt responsabil(ă) pentru scăderea nivelului de apă? Ei bine, nu. Mai mult de 90% din apa folosită de oameni e direcționată spre agricultură și industrie. Celelalte 10% rămase sunt împărțite între comunitățile urbane și indivizii care trăiesc și respiră. Puse laolaltă, terenurile de golf consumă tot atâta apă cât oamenii din orașe. Populațiile (atât cele de oameni cât și cele de pești) nu mor din cauză că lumea rămâne fără apă, ci pentru că apa le este furată.

Sau haideți să vorbim despre energie. Kirkpatrick Sale a rezumat bine problema: *‘în ultimii 15 ani, povestea a rămas aceeași: consumul individual – rezidențial, per automobil personal și așa mai departe – nu e niciodată mai mult de un sfert din consumul total; marea majoritate e consum comercial, industrial, corporatist, al concernelor agricole și al guvernelor [a uitat de consumul armatei]. Prin urmare, chiar dacă am folosi cu toții biciclete și cuptoare cu lemne, impactul asupra consumului de energie, încălzirii globale și poluării atmosferice ar fi neglijabil.’*

Sau haideți să vorbim despre deșeuri. În 2005, gunoiul municipal produs pe cap de locuitor în SUA a fost de aproximativ 753 kilograme. Să spunem că sunteți o activistă îndârjită, cu un mod de viață simplu, și reduceți acest gunoi la zero. Reciclați totul, folosiți plase din material textil atunci când faceți cumpărăturile, vă reparați prăjitorul de pâine, vă ies degetele prin adidașii vechi – și cu toate acestea nu ați terminat. Deoarece gunoiul municipal nu include doar deșeuri rezidențiale, ci și deșeuri ale birourilor administrative și de afaceri: mergeți în fața acelor birouri cu pamflete în mâini despre reducerea deșeurilor și îi convingeți pe cei de acolo să reducă producția de gunoi astfel încât să elimine partea voastră din ea. Ei bine, am vești proaste – gunoiul municipal constituie doar 3% din producția totală de deșeuri ale SUA.

Vreau să fiu bine înțeles – nu neg că trebuie să trăim simplu. Eu însumi trăiesc destul de simplu, dar nu pretind că a nu cumpăra mult, a nu șofa mult sau a nu avea copii constituie acte politice puternice sau profund revoluționare. Pur și simplu pentru că ele nu sunt: schimbarea personală nu înseamnă schimbare socială.

Așadar, mai ales când miza e întreaga planetă, cum am ajuns să acceptăm aceste răspunsuri total insuficiente? Cred că o parte din explicație constă în faptul că ne aflăm într-o dublă dilemă. Atunci când avem opțiuni multiple, însă oricare opțiune am alege, pierdem iar retragerea e imposibilă, ne aflăm într-o dublă dilemă. În acest moment ar trebui să ne fie destul de ușor să recunoaștem că orice acțiune care implică economia industrială e distructivă (și nu ar trebui să pretindem că bateriile solare, de exemplu, ne scutesc de acest lucru; bateriile solare au nevoie de infrastructură de extracție și transport în fiecare moment al procesului de producție; același lucru se poate spune despre oricare alt produs al așa-zisei ‘tehnologii verzi’).

Prin urmare, dacă alegem prima variantă – dacă participăm avid la economia industrială – am putea crede că învingem pe termen scurt pentru că s-ar putea să acumulăm bogăție, care e semnul ‘succesului’ în această cultură. Dar de fapt pierdem, pentru că astfel renunțăm la empatia noastră, la umanitatea animală pe care o avem. Și pierdem într-adevăr, pentru că civilizația industrială ucide planeta, ceea ce înseamnă că toata lumea pierde.

Dacă alegem varianta ‘alternativă’ de a trăi mai simplu și deci de a cauza mai puține stricăciuni, dar totuși de a nu opri economia industrială de la uciderea planetei, am putea crede că învingem pe termen scurt pentru că reușim să ne simțim puri, și nici măcar nu a trebuit să renunțăm la empatie (doar atât cât să justificăm de ce nu oprim toate ororile comise). Din nou însă, de fapt, pierdem, pentru că civilizația industrială omoara planeta în continuare, ceea ce înseamnă că fiecare continuă să piardă.

A treia opțiune, acțiunea decisivă pentru oprirea economiei industriale, e foarte înfricoșătoare dintr-o serie de motive, care includ dar nu se opresc la faptul că am putea pierde o mulțime de lucruri confortabile și de lux cu care ne-am obișnuit, precum curentul electric și totodată faptul că cei la putere ar putea să încerce să ne ucidă dacă le-am periclita în mod serios abilitatea de a exploata planeta. Nici unul din aceste considerente nu schimbă faptul că această opțiune e totuși mult mai bună decât o planetă moartă. Oricare opțiune e mai bună decât o planetă moartă.

A percepe un trai simplu ca pe un act politic (spre deosebire de a trăi simplu doar pentru că așa vrem) e problematic din cel puțin patru puncte de vedere, pe lângă faptul că e inefficient în a cauza acele schimbări necesare pentru a opri uciderea planetei. În primul rând, această percepție pleacă de la premisa greșită că oamenii fac inevitabil rău mediului în care trăiesc. A trăi simplu ca un act politic

Înseamnă doar a reduce răul produs, ignorând faptul că oamenii pot să și ajute planeta, nu doar să o rănească. Putem reabilita izvoarele, putem elimina gazele nocive, putem dărâma barajele, putem disrupe un sistem politic – laolaltă cu un sistem economic extractiv, care îi avantajează pe cei bogați, putem distruge economia industrială care distruge lumea reală și fizică.

În al doilea rând, ideea traiului simplu aruncă vina pe individ și în mod special, pe acele persoane care sunt cele mai lipsite de putere, în loc să îi învinuiască pe cei care chiar dețin puterea în acest sistem și pe sistem însuși. Kirkpatrick Sale din nou: *‘întreaga vină individualistă de genul ce-poți-face-tu-ca-să-salvezi-planeta e un mit. Noi, ca indivizi, nu creem crizele și nici nu le putem rezolva.’*

În al treilea rând, ideea unui trai simplu acceptă modul în care capitalismul ne redefineste din cetățeni în consumatori. Acceptând această redefiniție, ne reducem posibilitățile de rezistență la a consuma sau a nu consuma. Cetățenii au o marjă mult mai mare de tactici de rezistență, care includ a vota sau a nu vota, a candida pentru funcții, a scrie și împărți pamflete, a boicota, a organiza, a face lobby, a protesta și atunci când un stat distruge viața, libertatea și posibilitatea unei vieți fericite, avem dreptul să îl schimbăm sau să îl anulăm.

În al patrulea rând, concluzia ultimă a logicii din spatele traiului simplu ca act politic este sinuciderea. Dacă fiecare act din cadrul economiei industriale e distructiv și dacă dorim să oprim aceasta distrugere, dacă nu suntem dornici sau nu reușim să contestăm (să nu mai vorbesc de a distruge) infrastructurile intelectuale, morale, economice și materiale care fac ca orice act să fie distructiv, atunci putem lesne să ajungem la concluzia că cel mai mic grad posibil de distrugere îl putem cauza numai dacă suntem morți.

Vestea bună e că sunt și alte opțiuni. Putem urma exemplele activiștilor și activistelor curajoși/curajoase care au trăit în vremurile grele de care spuneam – Germania nazistă, Rusia țaristă, SUA din anii antebelici – și care au făcut mult mai mult decât să își manifeste o formă de puritanism moral: ei și ele s-au opus în mod activ nedreptăților din jurul lor. Am putea urma exemplele celor care și-au amintit că rolul unei activiste/unui activist nu e să navigheze printre sisteme de putere opresivă cu cât de multă integritate posibilă, ci mai degrabă să confrunte și să dărâme acele sisteme.

Etica și metodele recoltării plantelor medicinale

Simon the Simpler

În An Herbal Medicine-Making Primer, 2010

Unul dintre aspectele cele mai eliberatoare ale cunoașterii ierburilor e abilitatea de a ne plimba pe afară și a culege o plantă cu mâinile noastre și apoi de a o folosi pentru a ne hrăni și vindeca.

Tehnicile etice de recoltare și preparare a plantelor necesită cunoaștere și respect. Cea mai grea parte e să înveți primele tale plante. Deîndată ce învățăm să diferențiem câteva plante din multitudine, vom descoperi că nu se poate să ne plimbăm prin zona în care trăim fără să observăm noi plante, și să ne familiarizăm cu propria bioregiune. Un ajutor extrem de folositor pentru culegătoarea începătoare sau experimentată poate fi un ghid botanic specific regiunii; nu știi niciodată când dai peste o nouă plantă prietenă, sau vrei doar să îți verifici cunoștințele.

Putem fi ușor intimidați de câtă informație medicinală și botanică există în jurul nostru. Dar nu vă descurajați; tot ce trebuie să știți de fapt sunt câteva buruieni cu care să vă hrăniți și vindecați. Dacă sunteți abia la început, încercați să culegeți cinci sau șase plante pe care să învățați să le identificați, și

concentrați-vă doar asupra lor, pentru a nu vă supraîncărca. Când faceți plimbări prin natură, încercați să le identificați vizual în diverse stadii ale ciclului lor de creștere. Alegeți o frunză sau o floare pe care să o purtați cu voi și pe care să o memorați. Dacă e o plantă medicinală sau care se poate mânca, gustați-o și mirosiți-o des, și fiți atente(-nți) la cum vă face să vă simțiți. Aceasta vă va face să cunoașteți intim plantele din regiunea voastră.

Câteva lucruri sunt demne de luat în seamă odată ce ați învățat câteva plante și sunteți gata să le recoltați. Primul lucru e răspândirea acelei plante în bio-regiunea în care trăiți. E bine să recoltați cu grijă plantele care sunt rare, periclitare sau care nu sunt comune regiunii în care vă aflați. O regulă bună e să evităm recoltarea plantelor dintr-un grup unde sunt mai puțin de douăzeci, și să nu recoltăm mai mult de zece procente din ceea ce vedem. La fel de important e să ne asigurăm că ajutam la propagarea plantelor pe care le recoltăm, fie prin împrăștierea semințelor toamna, sau dacă recoltăm rădăcini, să replantăm câteva dintre ele. Organizația 'United Plants Savers', fondată de Rosemary Gladstar, are informații actualizate despre specii de plante periclitare, informații care sunt de mare folos culegătorilor etici. Website-ul este www.unitedplantsavers.org.

Atunci când recoltăm este foarte important să ținem seama și de sezon. De exemplu, recoltarea plantelor în toamnă, când sunt ofilite și umezite, va fi probabil mai puțin benefic din punct de vedere medical decât dacă le-am recolta în perioada de plină înflorire. Am descoperit că o bună cale de a ne gândi la aceasta este în felul următor: să recoltăm plantele în sezonul în care energiile lor sunt canalizate spre acea parte a plantei pe care dorim să o folosim. Primăvara, energia se îndreaptă dinspre tulpina care iese din radacină spre noii muguri de frunze, deci acesta este un anotimp de regulă bun pentru frunze verzi proaspete. Vara duce energia din frunze spre flori, iar atunci când acestea se ofilesc și se transformă toamna în semințe, totul trece din nou în tulpină, spre a fi păstrat iarna în rădăcini.

Fiecare plantă are timpul ei de maturizare, dar aceasta este de obicei o generalizare bună. Foarte important este de asemenea să observăm anumite aspecte legate de zona din care recoltăm plante pentru ingestie. Ierburile care cresc pe marginea drumurilor, în canale sau ape care curg dinspre zone industriale, sau în zone care sunt expuse la pesticide și ierbicide nu ar trebui probabil să fie recoltate în scopuri medicinale.

Mai presus de orice, cel mai important lucru pe care trebuie să îl reținem atunci când recoltăm din natură este că de fapt noi luăm ceva de la un alt organism viu, iar acest lucru trebuie făcut cu cel mai mare respect posibil. Unele persoane au ritualuri pe care le îndeplinesc atunci când recoltează, spre a-și aminti de acest lucru și spre a mulțumi plantei pentru darurile ei. Înainte să începem, cred că e frumos să petrecem o vreme în compania plantelor pe care avem de gând să le recoltăm. În timp ce recoltăm rădăcini de balsam într-o zi, prietena mea Sara m-a încurajat să mă plimb printre plante în liniște și să încerc să le cunosc, mai degrabă decât să le smulg din pământ la întâmplare.

Știu o altă persoană care vorbește cu ierburile pe care vrea să le recolteze, spunându-le că nu le culege risipitor, mulțumindu-le, și reamintindu-le că într-o zi carnea sa se va întoarce în pământ, dăruindu-le darurile vieții sale în schimb. Acest ritual datează de la practica păgână de a recita un poem (pe o temă similară) copacului de soc înainte de a rupe o ramură din el.

Oamenii fură, jefuiesc și pradă în mod repetat natura. Ca și culegători înțelepți, putem cel puțin să muncim cu respect, și să dăm înapoi cât de mult putem. O altă prietenă mi-a spus că unele triburi Nord-Americane dăruiesc ofrande de tutun și alte bunătăți după ce recoltează plantele medicinale. Personal, cred că a fi cu luare-aminte și a avea obiceiul de a propaga în toamnă plantele pe care le-am cules, sunt practici importante și simple pe care până și cei mai raționali și cele mai ne-spirituale dintre noi le pot face.

O scrisoare deschisă pentru bărbații din Mișcare

Taci din gură ! Sau, cum să ne purtăm mai bine în ședințe

Dan Spalding

În Breaking the MANacles. An anti-patriarchy reader, 2008

‘În ciuda măștii pe care o purtam, rosteam deseori tirania puterii. Prima mea datorie a fost să îmi cultiv o liniște revoluționară.’ Subcomandantul Marcos

Introducere

A fi un activist sau o activistă în ziua de azi înseamnă a lupta pentru mii de lucruri diferite – drepturile populațiilor indigene, pădurile tropicale, responsabilitatea corporațiilor etc. În ciuda acestei diversități, pare că există totuși un soi de consens asupra tipului de societate pe care vrem să o creem. Aceasta e o societate care nu e bazată pe supremația rasei albe, exploatare de clasă sau patriarhalism.

Acest eseu este despre cum se poartă bărbații în ședințe. În mare parte, este despre cum ne purtăm rău, dar sunt incluse și sugestii despre cum să ne purtăm mai bine. Bărbații din Mișcare reproduc patriarhalismul în cadrul acesteia, și câștigă de pe urma acestui lucru. Prin ‘patriarhalism’ înțeleg un sistem de valori, comportamente și relații care acordă o putere mai mare bărbaților. Acest sistem se bazează pe dominație, pe autoritate și ostilitate. Prin ‘Mișcare’ înțeleg mișcarea împotriva globalizării corporatiste din SUA, din care fac parte. (...)

Cui îi pasă de ședințe?

Bună întrebare. Majoritatea ședințelor organizațiilor cât de cât mari (cu mai mult de trei zeci de membri) la care am participat, nu au însemnat mare lucru. Adevărata muncă – cercetarea, implicarea altor persoane, organizarea de proteste și acțiuni, strângerea de fonduri, aspectele de comunicare și mass media – se face de regulă de către grupuri mici sau de indivizi. Ședințele nu sunt decât despre multă vorbă lungă, nu-i așa?

Ei bine, da și nu. În cel mai rău caz, ședințele îi fac pe mulți să vină laolaltă și să discute despre tot ceea ce s-a făcut, tot ceea ce se petrece în acel moment, și tot ceea ce încă mai trebuie făcut. Aceste întâlniri tind să divagheze mult. Responsabilitățile nu sunt delegate în mod clar, deciziile nu sunt făcute transparent, iar organizația nu este mai focusată după decât în prealabil. În același timp, apar certuri înflăcărare despre lucruri aparent triviale, sau critici dureroase la adresa unor indivizi. Dar acele critici și certuri nu duc la mare lucru în final.

Pe de altă parte, o ședință bună e cu totul altceva. Cu auto-facilitare bună și cu o persoană care să faciliteze bine (sau două, sau trei...), toată lumea contribuie la întâlnire, fără ca cineva anume să preia controlul. Oamenii fac critici constructive și încearcă să încorporeze problemele ridicate în propunerile lor. Și cum fiecare ajunge să contribuie cu ideile proprii în procesul de luare de decizii, aceste decizii nu sunt doar cele mai bune posibile, ci în același timp și cele în care oamenii sunt cel mai implicați. Cum fiecare simte că deciziile sunt influențate de propria părere, oamenii își vor asuma mai multă responsabilitate.

Dacă sunteți serioși în privința folosirii consensului, trebuie să vă pese de aceste ședințe. Ele constituie singurul loc în care un grup poate decide în mod democratic ce și cum să acționeze.

Alternativa e un grup informal al celor mai influenți și puternici membri (cei care de regulă domină discuțiile) care iau deciziile importante.

Nu e vorba doar de cât de des vorbim, ci și de cum și când vorbim

Luarea deciziilor prin consens este un model al societății în care am vrea să trăim, și un instrument pe care îl folosim ca să ne îndeplinim acest vis. Bărbații domină deseori acest proces, în dauna restului persoanelor prezente. Gândiți-va la bărbatul care:

- Vorbește primul, mult, tare, și des
- Își oferă părerea imediat atunci când cineva face o propunere, întreabă ceva, sau atunci când discuția stagnează
- Vorbește cu prea multă autoritate – ‘de fapt, lucrurile stau în felul următor...’
- Nu e în stare să modifice o propunere sau o idee cu care nu e de acord, ci o critică și o distruge în schimb
- Se strâmbă și face diverse fețe când cineva spune ceva cu care el nu e de acord
- Reformulează tot ce spune o femeie – ‘cred că ce vrea Maria să spună de fapt e ...’
- Face o propunere, apoi răspunde la fiecare întrebare și critică a acesteia, vorbind astfel la fel de des ca toți ceilalți împreună (acest bărbat ajunge deseori să fie moderator)

Și nu mă porniți să vorbesc despre moderatorul rău care

- Se pune mereu pe el însuși pe primul loc, pentru că poate
- Cumva nu reușește să vadă niciodată mâinile ridicate ale femeilor care vor să vorbească, și nici nu încurajează vreodată femeile care nu au vorbit

Rareori se întâmplă să fie doar un singur bărbat care prezintă aceste simptome. De regulă sunt doi sau trei care concurează pentru toate cele de mai sus. Dar rezultatul este același: cine nu poate (sau nu vrea) să concureze în aceste condiții – să vorbească mult, întâi, tare și des – rămâne pe dinafară.

Acestea sunt rezultate ale felului în care societatea ne programează. Aproape nici un bărbat nu e în stare să se ridice cu adevărat la nivelul standardelor de masculinitate ale culturii noastre. Iar standardele pentru femei sunt la fel de ridicole. Într-o oarecare măsură, suferim toți în mod egal. Din acest motiv ne străduim și tindem către o lume în care aceste standarde – care nu fac decât să ne divizeze și să îi sprijine pe cei la putere – să fie distruse.

Pe de altă parte, aceste standarde servesc spre a-i susține pe cei care se apropie cel mai mult de ele. Cu siguranță, totii avem de pierdut când câțiva bărbați domină o ședință. Dar acești bărbați sunt cei care iau deciziile, primesc laude pentru munca tuturor celorlalți, și în final se simt mult mai încrezători și inspirați.

Dar nu pot fi sexist – sunt un hippie!

Ba da, poți fi! Ironia e că poți face toate lucrurile din lista de mai sus chiar dacă nu te încadrezi în stereotipul bărbatului mare și puternic. Am văzut hipioți, bărbați care pot fi descriși ca feminini, bărbați queer, și alții care în multe aspecte nu se conformează standardelor, fiind foarte conformiști când e vorba de a domina discuțiile. Un hippie poate vorbi încet și folosi jargon hipiot, și cu toate

astea să fie vocea autorității și să întrerupă femeia care vorbește înaintea lui. Un bărbat care ar trece drept feminin tot e în stare să facă fețe-fețe atunci când cineva pentru care nu are respect spune ceva cu care el nu e de acord, și prin asta să reducă la tăcere pe acea persoană; același bărbat poate la fel de bine să se victimizeze de fiecare dată când cineva îi critică propunerile.

Așadar să tăcem naibii din gură!

Ce e de făcut? Am o idee simplă care se numește „să tăcem naibii din gură”. Funcționează în felul următor: de fiecare dată când cineva...

- Spune ceva care ți se pare irelevant
- Pune o întrebare (aparent) evidentă
- Îți critică propunerea sau te contrazice
- Face o propunere
- Întreabă ceva, sau...
- Cere mai multe informații deoarece discuția stagnează pentru un moment...

Taci din gură! E într-adevar un proces radical, dar cred că ți-ar plăcea.

Încă din copilărie am fost educat de părinții mei și de fiecare profesor din școală să pretind să mi se acorde cu cât mai multă atenție e posibil. În clasă vorbeam aproape cel mai des. În mod surprinzător, unii profesori erau enervați de acest lucru. Dar deși mă sfătuiau să ridic mâna înainte de a vorbi, nu mi-au cerut niciodată să vorbesc mai puțin sau să ascult mai mult. Drept rezultat, am primit probabil mai multa atenție de la profesorii din școală decât mulți alți colegi.

Ce altceva putem face?

Din fericire pentru noi, a fi bărbat ne dă multă autoritate, într-un sens care poate fi deasemenea pozitiv. La fel cum persoanele de culoare sunt mereu acuzate de egoism atunci când acuză comportamente rasiste, femeile sunt deseori acuzate că sunt isterice (*‘bitchy’*) când acuză comportamente patriarhale.

Ce înseamnă aceste lucruri pentru noi? În primul rând, tăcem din gură. Pentru mine, în școală, asta a fost ușor. Mi-am făcut un obicei de a nu vorbi mai mult de două ori într-un curs de 50 de minute. Surpriză! Aproape de fiecare dată când aș fi putut vorbi, altcineva spunea exact același lucru, sau ceva mai deștept. Era frustrant când era alt bărbat enervant care vorbea în locul meu, dar cel puțin nu mai eram eu printre singurii doi oameni care vorbeau cel mai des.

Problema e că sala de clasă e făcută să aibă o singură persoană în frunte, și această persoană nu e cineva dintre studenți. Chiar dacă există comportamente problematice în clasă, nu există destul spațiu pentru ele, nu sunt încurajate și sunt de cele mai multe ori penalizate de către profesor / profesoară.

Frumusețea consensului stă în facilitare. Nu numai că ne putem facilita / modera pe noi înșiși, dar o putem face și între noi. Aceasta este de regulă sarcina persoanei alese să modereze. Dar atunci când această persoană ignoră comportamentele problematice, sau chiar le afișează, e ușor pentru ceilalți/celelalte din grup să facă moderație de gherilă.

Uneori e ușor, și trebuie doar să arătăm persoanele care au mâinile ridicate, dar sunt cumva omise de facilitator, sau să sugerăm metode prin care să fie implicată toată lumea. Dar de obicei nu e atât de ușor. Cu cât mai rele sunt obiceiurile într-un grup, cu atât mai de la sine înțelese vor părea comportamentele problematice. Și de cele mai multe ori vei primi priviri iritate de la cei pe care îi mustri, dacă nu chiar o admonestare verbală. În final, nu e bineînțeles treaba persoanelor cele mai oprite de comportamentele patriarhale să denunțe aceste comportamente. Aici intrăm noi. Cel puțin

în primă fază, bărbaților li se acordă mai mult respect atunci când denunță comportamente de acest gen.

Problema e că trebuie să facem aceste atrageri de atenție într-un mod constructiv. E foarte lesne să denunțăm oamenii în feluri jignitoare și autoritare, și prin asta să distrăm pe toată lumea cu ironia noastră neintenționată, dar în același timp să facem exact ce nu vrem ca alții să facă. Atunci când denunțăm oamenii într-un mod care rănește în loc să fie constructiv, nu facem altceva decât să descurajăm pe cei/cele mai tăcuți/tăcute de a participa la discuții.

Soluția

Așadar, să atragem atenția asupra comportamentelor patriarhale, dar să încercăm să nu fim prea personali. Dacă ceea ce spune persoana în cauza nu e prea atroce, trebuie să așteptăm până ce persoana termină de zis ce are de zis, și apoi să ne spunem părerea cum că oamenii ar trebui să considere a tăcea dacă tocmai au vorbit. Și dacă cineva pare enervat de faptul că a fost criticat (și bărbații albi știu să îți comunice destul de ușor că sunt enervați), să încercăm să discutăm cu această persoană după ce ședința s-a încheiat. Nu ia de obicei mult timp să calmăm spiritele prea încinse.

Din păcate, ia la fel de puțin timp ca aceleași persoane să facă aceleași lucruri la următoarea întâlnire.

Așa că în timp ce o parte a răspunsului constă în auto-moderare și moderarea celorlalți, o altă parte constă în a acorda fiecăruia cele necesare pentru a-și revendica locul cuvenit în ședințe. Asta presupune discuții frecvente pentru activiștii / activistele noi și experimentați(e) despre cum ar trebui să funcționeze consensul. Presupune de asemenea explicarea procedurilor formale ale consensului în timpul ședințelor. Atunci când oamenii presupun că toată lumea e familiară cu procedurile, cele (cei) cu mai puțină încredere de sine (dar care totuși au idei bune) vor fi primele care să renunțe să vorbească în întâlniri. În același timp, vor fi mulți oameni care pretind că știu procedeele, dar nu le respectă. Vă las pe voi să ghiciți care e distribuția de gen a acestor grupuri.

Un alt aspect crucial e de a vorbi cu oamenii în afara ședințelor. E foarte important să vorbim sincer: știu că îți pasă de grupul nostru, dar se pare că în discuții vorbești de sus cu oricine nu e de acord cu tine, și deasemenea întrerupi oamenii foarte mult, și asta îngreunează participarea celorlalți. Și trebuie să fim deschiși și să ascultăm perspectiva celuilalt. În mod ideal, lucrurile se pot rezolva la acest nivel, și problema nu trebuie adusă în fața întregului grup.

Dar totuși e o idee bună să găsim o structură care să adreseze modul în care oamenii se comportă problematic în întâlniri, care să permită oamenilor să verifice constant felul în care simt că merg lucrurile. Deasemenea, acest lucru ușurează mult criticile constructive din partea oamenilor care de regulă nu ar critica pe alții. Această structură poate însemna de exemplu ca la fiecare două luni grupul să aibă o întâlnire în care să se discute procesul de luare al deciziilor prin consens, unde atenția să fie îndreptată asupra felului în care oamenii se comportă în întâlniri, grupuri de lucru etc.

În final, o parte a soluției e de a reflecta constant asupra felului în care noi, ca bărbați, tindem să dominăm și să controlăm lumea din jurul nostru. Această tendință imi pare foarte aparentă în ședințe, și tot acolo mi se pare că e cel mai ușor de adresat. Acesta e un proces continuu. Trebuie să citim și să vorbim mereu despre asta, să întrebăm pe alții cum fac față acestor probleme, să gândim și să punem în practică soluții creative și eficiente. Dar indiferent în ce direcție o ducem, cred că lupta începe mereu prin a tăcea naibii din gură.

Ca bărbați, suntem încurajați să dominăm conversațiile fără ca măcar să ne gândim la asta. E foarte ușor pentru noi să facem o sumedenie de lucruri bune, și în același timp să ne purtăm exact ca niște băieți de liceu. Trebuie să ne înfruntăm pe noi înșine și unul pe celălalt, pentru ca dominația să înceteze a mai părea normală, și astfel să începem să facem ceva în legătura cu ea. Așadar, data viitoare când nu ne gândim la cum vorbim, să ne gândim la cum vorbim.

Dar nu pot lăsa o fată să facă asta – adică, eu sunt singurul care știe cum se face

Taci naibii din gură! Pentru a fi siguri că toată lumea din grup își dezvoltă abilități și încredere de sine, trebuie să împărțim responsabilitatea proiectelor. Noi bărbații suntem destul de buni la a lăsa femeile să facă munca de jos, gen îngrijirea copiilor, luarea de notițe, gătit – dar avem rareori structuri care să permită femeilor să preia responsabilitățile bărbaților.

Își asumă femeile proiectele în același raport cu proporția lor în grup? Dacă nu dăm încă atenție acestor aspecte, ar trebui să începem. Laolaltă cu luarea deciziilor prin consens, împărțirea sarcinilor e un aspect crucial al organizării democratice. Din experiența mea, munca cea mai prestigioasă, provocatoare și plină de recompense aparține bărbaților. Deseori, aparține exact acelor bărbați care domină ședințele în care această muncă e delegată.

Unul din modurile în care bărbații apropiază munca este prin a aduna o gramadă de informație despre proiect în jurul lor. Ce muncă s-a făcut până acum? Ce mai rămâne de făcut? Care sunt prioritățile și termenele limită? Dacă munca se face informal, nu numai că nu există răspundere pentru cum se face, dar nu există deasemenea nici arhivări sau actualizări regulate ale grupului. Aceste lucruri fac imposibilă delegarea responsabilității proiectului, fără ca această delegare să ducă la un eșec total.

O altă problemă o constituie rețeaua de contacte. Cumva se pare că cei care organizează de multă vreme tind să se cunoască toți între ei. Dacă e vreo problemă, se sună între ei. Asta nu e numai intimidant pentru cei și cele care sunt mai jos pe stâlpul-totem al activismului, dar totodată le face acestora treaba mult mai dificilă atunci când vor să preia aceleași sarcini. Dacă pretendem că contactele noastre sunt doar prieteni, în loc să fie oameni pe care ne bazăm ca să ducem la capăt munca, grupul de la conducere va rămâne mereu același. Și cred că acest grup e aproape în totalitate format din bărbați.

În sfârșit, există problema limbajului. Experții din lumea capitalistă tind să își mistifice munca în spatele unui jargon care face ca acțiunile lor să pară obscure și dificile. Profesioniștii lumii capitaliste dețin mica parte a lumii asupra căreia au ‘expertiză’, și deasemenea iau deciziile care afectează pe toată lumea, și obțin mai multă autoritate și control pe măsura trecerii timpului.

Sună cunoscut? Toți factorii de care vorbeam – adunarea de informație, contacte exclusiviste, limbaj mistificator – se agravează în timpul unei crize. În mijlocul unei acțiuni e ușor de zis: nu avem timp să învățăm pe nimeni nou – bărbat sau femeie – cum funcționează aparatele radio. În primul rând, chestia asta e spusă de obicei de un grup de bărbați. În al doilea rând, din acest motiv trebuie să începem să lucrăm înainte de acțiunea propriu-zisă. Dacă problema e doar câteva ego-uri mari plus complicitatea celorlalți, atunci putem delega imediat. Dacă e mai mult decât atât, trebuie să inventăm o structură prin care să ne asigurăm că cei și cele din afara conducerii de facto au o contribuție însemnată la proiecte. Această structură poate include documentare și informare, ajutarea noilor oameni să își dezvolte relații de lucru cu alți organizatori, folosirea unui limbaj de zi cu zi în loc de acronime de doi lei, și așa mai departe. Dar fără un proces în spate, această responsabilitate e mult mai greu de cedat.

Și în fond, cui credeți că o veți ceda?

Nu vreau ca acest eseu să facă toți bărbații să se comporte cum cred eu că ar trebui, ci la o discuție continuă despre cum ne comportăm în ședințe. Aceasta nu este o declarație de război, e doar un punct de pornire.

E timpul să tac naibii din gură.

Întreabă o femeie

Traci Harris

În Breaking the MANacles. An anti-patriarchy reader, 2008

Lupta cu sexismul a ajuns departe. De la începuturi, când femeile încă își cereau dreptul la vot, până la obținerea unor drepturi pentru femei după al doilea război mondial, am ajuns azi la momentul în care bărbații aruncă mănua și preiau lupta anti-sexistă. Când ne gândim acum la sexism în cadrul comunităților activiste progresiste și radicale, vedem doar o problemă „din trecut.” La începutul mișcării feministe, bărbații s-au simțit amenințați de dorința femeilor de a avea propriile voci și spații de desfășurare. De fiecare dată când o femeie lua atitudine pentru ea sau pentru alte femei era ridiculizată și umilită. Dar acel sexism flagrant nu mai e o problemă azi, nu-i așa? Azi bărbații sunt de partea noastră, avem ‘foști manarhiști’ care încearcă să aibă un comportament anti-sexist și să lupte cu autoritatea masculină, avem bărbați care stabilesc regulile pentru întâlniri și conferințe în așa fel încât măgarii sexiști să nu se mai poată desfășura. Aleluia! Avem bărbați care să conducă lupta împotriva sexismului!

În ultimul timp, a devenit o modă în aproape toate ziarele și revistele radicale, conduse în special de bărbați, să fie expus ‘manarhistul’. În ‘Deep Inside the Mind Of a Manarchist part one’ de Kooky, un auto-proclamat ‘fost manarhist’ ne spune ce înseamnă ‘manarhist’ și ne arată cum putem recunoaște monstrul hidos care cere sfârșitul autoritarismului dar tiranizează femeile. Ba mai mult, ne împărtășește părerile lui despre cum ar trebui combătut acest dușman ipocrit. Sunt și alte texte create pentru a sfârși dominația masculină: ‘Working Together for Change’ de Bill Moyers și ‘Tools for White Guys who are Working for Social Change and other People Socialized in a Society Based on Domination’ de Chris Crass. Ce minunat că există aceste materiale superbe despre sexism scrise de bărbați, distribuite de bărbați și discutate de grupuri exclusiv masculine, care vor să fie de partea noastră! Cel mai drăguț lucru legat de aceste articole și adunări este că le transmit de fapt altor bărbați cum să nu se manifeste ca niște sexiști. Ei vin cu un fel de program ‘în 12 pași’, care odată completat te asigură că nu mai ești un porc manarhist! Acești bărbați ne ghidează pe noi, turmă ignorantă, pe drumul anti-sexismului.

Apuse sunt zilele când bărbații activiști urlau obscenități la femeile care luptau pentru orice spațiu, cât de mic, lipsit de sexism. Primesc deseori scrisori deschise ale unor bărbați către alți bărbați despre cum ar trebui să se poarte la întâlniri, despre reguli de urmat în organizații, despre cum să nu excludă femeile sau despre critici ale protestelor și workshopurilor în care bărbații au ‘preluat controlul’. Cu toate aceste informații circulând în spațiul virtual dar și pe hârtie, majoritatea scrise și distribuite de bărbați, noi, femeile, avem pentru ce să fim recunoscătoare. Azi putem merge la un protest sau la un workshop sau la o conferință politică fără a ne teme de sexism, corect? Și măcar de-ar fi adevărat!

Am fost recent la un protest de 1 Mai, la care au participat mai mulți bărbați din organizații care pretind că lucrează cu problema ‘manarhistă’. Unii dintre ei chiar au scris texte similare cu cele menționate mai sus. Sunt sigură că dacă îi întreabă cineva, majoritatea ar spune că sunt anti-sexiști, foști ‘manarhiști’ sau chiar feminiști. Dar pe măsură ce protestul se desfășura, sexismul și-a făcut apariția - și nu mă refer numai la poliție.

Protestul, din motive știute doar de organizatori, a avut o specifică lipsă de strategie la nivel de acțiuni care urmau să se desfășoare. De exemplu, protestul a avut loc înainte și înapoi pe o porțiune foarte mică de stradă, pentru cel puțin 3 ore. Opririle care au avut loc în această zonă comercială au

părut complet accidentale și au constatat din oameni implicați în acțiuni caracteristice oricărui protest: scandări, urale, dans, teatru de stradă etc.

Deoarece seara trecea greu din grava lipsă de focus, alte acțiuni au ieșit la iveală. Îmi aduc aminte de un bărbat care avansa spre magazinul Gap doar pentru a fi alergat de polițiști fluturându-și pepper spray-urile. Cu altă ocazie, un protestatar s-a îndreptat fălos spre o librărie iar polițiștii l-au împins cu forță la ieșire. Am văzut bărbați provocându-i cu entuziasm pe polițiști să îi aresteze folosind ceea ce eu numesc „tehnica cocoșului.” Știți, atunci când un tip îl incită pe un alt tip la bătaie, stă în fața lui, foarte aproape, îl arată cu degetul, îi aruncă vorbe grele. Ceea ce se întâmplă de obicei este o aplanare a conflictului din partea celui provocat (polițistul, în acest caz), care refuză să răspundă (dar se uită intimidant în felul său bărbătesc) concurentului surescitat, care de obicei se retrage țănoș spunând ceva de genul: ‘Da, exact ce credeam.’ Pe bune, cu cantitatea excesivă de gonflare a mușchilor pe care am văzut-o în acea seară, am crezut că sunt la o luptă de cocoși, nu la un protest. Dacă mă gândesc mai bine, chiar am fost la o luptă de cocoși.

Un articol foarte bun numit ‘Stick it to the Manarchy’, scris de The Rock Bloc, ne lămurește ce înseamnă un comportament manarhist. Ei explică ‘manarhismul’ prin povești personale trăite la diverse acțiuni majore, conferințe și din propria lor organizare internă. Acest articol chiar arată prin ce mizerii sexiste trec femeile activiste astăzi în situații de protestare dar și în alte cercuri activiste. Știți, chestii de genul bărbați urlând ‘Dacă nu ești gata să iei pulane în cap, nu poți veni cu noi la marș!’ Nu sunt o pacifistă și nici tovarășele mele feministe nu sunt, dar pe bune, cine își poate dori să fie lovit în cap în orice situație? Citind acest articol mi-am dat seama că recenta mea experiență de protestatară nu era deloc unică. Mi-am dat seama că acest tip de activism prost organizat, pe care l-am descris și care rezultă în acțiuni dezordonate și stridente, nu avea o tactică. Mai degrabă, era un rezultat al machismului bărbatului radical. Mai mult, mi-am dat seama că acest comportament al ‘bărbatului radical care nu acceptă compromisuri’ nu apare exclusiv la proteste. Dar sunt sigură că ne-am lămurit cu toții de asta deja. Dar ce mi se pare interesant este cât de frecvent eu (și alte femei activiste) avem de-a face cu această expunere a puterii falice în comunitățile activiste din ziua de azi.

Arătați-mi o singură femeie care nu s-a simțit sub-reprezentată la o conferință dominată de bărbații albi care sunt mereu acolo. Arătați-mi o singură femeie care nu a simțit că ideile ei sunt mai puțin importante decât ale unui bărbat la un workshop pe probleme de gen. Arătați-mi o singură femeie care nu a fost oprită să vorbească la o conferință. Arătați-mi o singură femeie care nu a fost ‘salvată’ de un bărbat care credea că trebuie să o salveze într-o discuție politică.

Așa că de ce continuăm să trăim asta în activismul nostru de zi cu zi? Aproape fiecare activist și organizație politică pretind că pun politicile feministe și anti-sexismul în fruntea agendei lor politice în zilele noastre, la majoritatea evenimentelor la care mergem. Pe bune, cu atât de mulți bărbați scriind sau ținând workshopuri despre, te-ai gândi că sexismul nu mai este o problemă în comunitățile de activiști. Dar rămâne o problemă. Trebuie să ne întrebăm, cu așa de mulți bărbați care iau parte în grupuri exclusiv masculine să discute și să inventeze pașii pe care îi pot adopta pentru a sfârși dominația masculină, de ce noi, femeile, trebuie să trecem prin aceleași mizerii la nesfârșit? Sau poate că întrebarea conține și răspunsul la problemă – bărbații ne impun (încă odată) cum să luptăm cu sexismul. Se pare că ne aflăm într-o ciudată situație paradoxală, nu-i așa? Bărbații încearcă să lupte cu sistemul patriarhal devenind exemple ale patriarhatului.

Nu spun că un bărbat nu ar trebui să scrie sau că nu ar trebui să discute sexismul. Cunosco câțiva bărbați feminiști cu politici feministe excelente. Unii dintre acești bărbați sunt implicați în aceleași organizații ca și mine și câțiva dintre ei chiar scriu articole politice excepționale pe gen – sunt sigură că majoritatea femeilor au acest tip de tovarăși. Dar nu despre ei era vorba, nu-i așa? Ci despre acei tipi care au făcut parte din grupuri exclusiv masculine și care proclamă că luptă cu sexismul – dar o fac doar dintr-un poziție masculină. Vorbim despre auto-proclamații ‘foști manarhiști’ – dar care se ocupă cu gonflarea mușchilor la proteste. Vorbim despre tipii care sunt omniprezenți pe listele de e-

mailuri și pe forumuri spunând deseori ‘cred că sunt prea mulți bărbați care vorbesc aici, poate ar fi bine să tăcem acum și să lăsăm și femeile să vorbească’, dar când apar la conferințe nu ne lasă să scoatem nici măcar un cuvânt. Vorbim de tipii care țin workshopuri doar pentru bărbați pentru a vorbi despre sexism, ce înseamnă, cum se manifestă și cum îi afectează pe ei dar care de-abia așteaptă să fie atacați cu sprayuri de polițiști pentru a-și arăta cu mândrie politica radicală.

Dar totuși, ce ar trebui să facă bărbații? Ei bine, cum ar fi să desfășoare politici feministe pentru a ieși din rutină? Modelul ‘12 pași’ pentru a lupta cu sexismul, atât de popular azi, nu este suficient. Acest model nu reprezintă nici un fel de atac politic asupra supremației masculine. Aceste ghiduri ‘cum să...’ referitoare la anti-sexism nu prezintă nici un fel de legătură cu materialele feministe. Sincer, dacă vrei să lupți cu ‘Manarhia’ în zilele noastre, puțină educație politică este necesară. Dacă nu vrei să fii un ‘manarhist’, de ce nu distrugi structura supremației masculine în loc să mergi la un training de sensibilizare? În loc să te chinui să observi opresiunea pe care tu ca bărbat o exerciți asupra femeilor, de ce nu urmezi o femeie la un protest? În loc să scrii ‘cele 15 lucruri pe care un bărbat trebuie să le facă într-o întâlnire pentru a fi respectuos cu femeile’, de ce nu te familiarizezi cu atacurile politice ale femeilor împotriva patriarhatului și de ce nu le urmezi exemplul? Deși eu personal apreciez bărbații care își dau seama de vorbăria multă și obositoare pe care o produc și care respectă femeile atunci când vorbesc, apreciez cel mai mult bărbații cu politici feministe bune, deoarece par o specie pe cale de dispariție.

Cu adevărat, termenul ‘manarhist’ nu definește cu exactitate adversarul cu care ne confruntăm noi, femeile din ziua de azi. Ce înseamnă acest termen de fapt? Un tip care pretinde că se opune tuturor formelor de opresiune dar nu reușește să își dea seama că e opresiv cu femeile. Mie mi se pare că e vorba doar de un sexist nerușinat. Nu pretind polițiștii că sunt împotriva opresiunii? Dar cu toate acestea, se iau de tinerii de culoare și comit crime în fiecare zi. Nu pretind jurnaliștii că sunt împotriva opresiunii? Dar continuă să producă reviste glossy sexiste și talk-show-uri ultra-conservatoare. Noi, femeile activiste, nu suntem imune la comportamentul sexist, la comentariile sexiste sau la tipii sexiști, exact ca orice altă femeie în această societate, iar scrisul bărbaților despre sexism și trainingurile de sensibilizare nu rezolvă problema. Când ați văzut ultima dată o femeie care să fie în față la un protest? Oare au început majoritatea activiștilor bărbați să își caute lideri femei și eu am pierdut momentul? Când vor înceta acești bărbați să le spună tuturor cum să nu fie ‘manarhiști’ în timp ce ei, pe de altă parte, continuă să personifice patriarhatul? Când vor înceta să decidă acești bărbați ce e potrivit pentru femei la toate evenimentele și vor începe să urmeze cu adevărat tradiția femeilor radicale? Sexismul este viu și o duce foarte bine în comunitățile de activiști, dacă nu mă crezi, întreabă o femeie... Vai, ce idee bună!

Cuprins:

Construind o fundație pentru schimbare , de Jeff Luers.....3

Uitați dușurile scurte. De ce schimbarea personală nu este schimbare politică, de Derrick Jensen7

Etica și metodele recoltării plantelor medicinale, de Simon the Simpler.....9

O scrisoare deschisă pentru bărbații din Mișcare . Taci din gură ! Sau, cum să ne purtăm mai bine în ședințe, de Dan Spalding11

Întreabă o femeie, de Traci Harris16

